

Európa, nomen est omen

Európe, a szidoni király, *Agenor* szépséges leánya egy éjszaka álmot látott. Két asszony harcolt érte. Az egyik hazáját, Ázsiát szimbolizálta, a másik azt a tengeren túli birodalmat, amelynek még nem volt neve. A küzdelemben Ázsia maradt alul, s *Európét* kiszolgáltatták ellenfelének. Másnap világosodott meg a királylány előtt az álom értelme. Zeusz, a legfőbb isten, bika alakját öltötte magára (hogy így tévessze meg feltékeny feleségét, Hérát), alázatosan letérdelt és pillantásával kérte a lányt, hogy üljön a hátára, majd Kréta szigetére úszott vele, ahol a bika férfivá változott, és magáévá tette *Európét*. Zeusz, mint ahogy istenhez illik, kellőképpen gondoskodott kedveséről; feleségül adta a krétai királyhoz és egy kontinenst is elnevezett róla, Európát, ami görögül („*eurüsz*”=messze + „*opsz*”=látó, de jelent *széles+arcot* is). Ezzel jelölték az akkori görögök a számukra ismeretlen világot, a Földközi-tengeren túli szárazföldet.¹ Az isteni mátká nevéet adta az addig ismeretlen világnak, és ezzel azonosult a legkisebb kontinens jó, rossz sorsával. A mostani lidérces-vészterhes, illetve szép jövőt remélő időkben, vajon ki lehetne az a Zeusz-bika, aki ismét elcsábítaná, magáévá tenné a „vén-Európát” a „büszke”, a „gyönyörű nőt”? (Varga Miklós) Ki lenne ma *Agenor* király, aki visszavinné leányát Ázsiába? Kit nevezhetnénk ma Kréta királyának, aki bölcsen uralkodna felesége ajándékba kapott kontinense népei felett? *Európe* egy békés, biztonságos, és gazdag földrészre érkezett, ahol terjedt a tudás és jól kormányozhatók voltak az új civilizációba integrálódó, honfoglaló népek, nemzetek, fejedelemségek. Önállóság, önazonosság, sokszínűség, majd az államok együttműködésének gyakorlata jellemezte az emberiség egészére hatást gyakorló, példaadó európai kultúrát. Mai fogalmaink szerint: etikus gazdaságot, virágzó kultúrtáját, együttműködésre, részvételre hívó – népközösségeket, poliszokat szolgáló – politikát tapasztalt Zeusz mátkája, Kréta királynéja, Európa szimbolikus ősanija. Egyszermind erre vágyunk, ezt akarjuk most és mindenkor, de e helyett fenyegetettséget érzünk, mert újabban bujálkodó főisten-utánzatok pályáznak Európa testére, sőt már a lelkére is! Nincs más olyan földrész, amit a *piti-Zeusz-epigonok* „magukévé akarának tenni”, szinte már betegesen ragaszkodnak Európához, még ebben a köztes vénséges-leépülési állapotában is („Nyugat alkonya”). Nem kell nekik a világalalomra éhes Ázsia, az önmagával és egymással viaskodó, kétpólusú világrendtől búcsúzó, egy pólusra törekvő, a harmadiktól (Kína) főlő Amerika, Oroszország, a még mindig nyomorgó Afrika, az ózonlyukas Ausztrália.

A szépséges királylány eredetileg „csak” engedett a csábításnak, kiszakadt Ázsiából (Keletből) és vállalta nevében rejlő sorsát (*Nomen est omen*), és ettől kezdve két szakaszban évezredes, évszázados harcok folytak Európáért. A szüntelen csábítások, erőszakos történetek maradását sérüléseket okoztak a földrésznek, de a sebek begyógyultak, sőt a kereszténység felvételével, terjesztésével, megőrzésével a kontinens megtalálta tulajdon lelkét, szabad akaratát, melyet mostanában akarnak tőle elvenni.

A *nomen est omen* első szakaszában külső hódítási, beolvasztási törekvések, az egymást követő birodalmak (perzsa, kelta, hun, pun, mongol, török, szláv, germán, arab) felől érkeztek. Dárius perzsa király hadaival szemben 300 spártai hős mentette meg Európát a thermopülai csatában (Kr. e. 480). A karthágói hadvezér, Hannibál seregével és harci elefántjaival átkelt az Alpokon s már Róma kapuinál állt (Kr. e. 216-ban győzött, de a győzelemmel élni nem tudott). Rómának három pun háborút kellett vívnia, míg megszabadult halálos ellenségétől. Attila győztes hadait csak a catalaunumi csata (Kr. u. 451)

és korai halála (453) állította meg abban, hogy Európa kizárólagos ura legyen.² A három földrészre kiterjedő makedón-hellén, majd a nagy római birodalom bukása, kettéosztása után (476) más kulturális fejlődést támogattak a *kreatív kisebbségek*³ Keleten és Nyugaton. Európa nyugati féltekén *Szent Ágoston* (354–430), *Szent Benedek* (480–543/47), Európa védőszentje, és a keresztény kisközösségek evangelizálták újra a fertőbe süllyedt, belülről összeomló római világbirodalmat. A kelet-római (bizánci) császárság ezer esztendeig (389–1453) őrizte és terjesztette a földkerekség határáig a kereszténység ezer esztendeig (389–1453) őrizte és terjesztette a földkerekség határáig a kereszténység ezer esztendeig, az apostoli egyház kincseit, tanításait, az ortodox egyházművészetet. Nyugat-Európa a frank-római birodalom vezetésével, a teokrácia közreműködésével, a Karoling reneszánsz idején (VIII–X. század) vált ismét meghatározó, programadó szuperrendszerrel, majd a latinizált keresztény világ központja Róma lett és maradt mindmáig. A *kreatív kisebbségek* (apostolok öröksége [pl. Kirill és Metód], remeték, szentek, szerzetesek, kolostorok, iskolák, új keresztény államok, frankok, szlávok, germánok, evangelizátorok, reformátorok, ökumenikusok stb.) színre lépését és intézményeik működését a barbár hatalmi önkény akadályozta, de csak ideig-óráig tudta hátráltatni.

Ábrahám törvénytelen fia, *Izmael*, a mohamedán hit ősatya „egyedül üdvözítő, utolsó nagy világvallásnak” hirdeti magát, és három földrészen indított hódító háborúkat. A harcias iszlám sikerrel foglalta el Észak-Afrikát, Kis-Ázsiát, kipusztítva az ott virágzó kereszténységet, és az Ibériai-félsziget nagy részét, majd megalapította a Córdobai Kalifátust (756–1031), de a 732-es poitiers-i csatában, Martell Károly (686–741) megállította a mór betolakodókat.⁴ Konstantinápoly a „második Róma” elestével (1453) megnyílt az út a Balkánon keresztül Európa belseje felé (amit ma újra használnak a menedékkérők, az illegális bevándorlók, a terroristák és a disszidens szerencselovagok is).

A magyar történelemből ismeretesek Hunyadi János és Mátyás királyunk (1458–1490) harcai a déli határoknál az ország és Európa védelmében. A nagy hadvezér I. Szulejmán (1494–1566) oszmán szultán alatt bekövetkezett a mohácsi tragédia (1526), Buda elvesztése (1541), az ország három részre szakadása és a 170 éves török hódoltság. Amikor az oszmán-török már Bécsset ostromolta, 1683-ban végre megmozdult Európa, felismerve, hogy a harcias iszlám harapófogójába került az Ibériai- és a Balkán-félszigetek között. Ekkor nemzetközi haderőt hoztak létre, mely felmentette Bécsset, felszabadította országunkat, amit a karlócai béke pecsételt meg 1699-ben⁵, de nem vettünk részt a szerződés megfogalmazásában, *sine nobis de nobis – nélkülünk döntöttek rólunk*. Hunnia nevében ez a sorscsapás és a turáni átok⁶ jelenik meg évszázadok óta! A birodalmak hódító törekvései közel ezerháromszáz évig (Dáriustól Karlócaig) tartottak, de a végső célt, Európa (Hunnia) leigázását, iszlamizálását nem érték el! Többször meggyalázták testét, de lelke érintetlen maradt, melyet a kereszténység három oszlopa: a görög bölcsesség, a római jog, és a szír-arámi költészet védelmez.

A *nomen est omen* második szakaszában az európai hegemoniáért belülről folyt a versengés: osztrákok, franciák és németek között. Európa első újkori egyesítésével Bonaparte Napóleon (1769–1821) próbálkozott, de az oroszországi hadjáratába belebukott (Borogyino, Moszkva, 1812). Az osztrákok (Habsburgok) törekvései is kudarcba fulladtak, s végül szörnyű világháborúval végződtek. Az I. világháborút követően a győztes társult hatalmak (*entente cordiale*) 1920-ban a Párizs környéki békediktátumokban (megint *nélkülünk döntöttek rólunk!*) újraosztották Európát. Ez vezetett Adolf Hitler (1889–1945) revansizmusához, és a II. világháborúhoz, melynek első felében közel került Európa végső birtoklásához. Európa és Hunnia romokban hevert, a világpolitikában kétpólusú világrend jutott uralomra. Kelet-Európa országai a Szovjetunió hatalma alá kerültek: a „szovjetizálás” óriási felfordulással és fájdalommal járt. Nyugat-Európa országait,

az amerikai Marshall-segély állította talpra. A nagyhatalmak a politikai közeledés nehéz útját választották, amelynek első konkrét lépései: a NATO katonai szövetség (1949) létrehozása volt. 1951-ben megszületett az első nemzetek feletti európai intézmény, az Európai Szén- és Acélközösség, ami az Európai Unió előde volt. A Római Szerződések (1957), mely Franciaország, Olaszország, Nyugat-Németország és a Benelux államok között jött létre.⁷ Mindezekre volt válasza a másik tábornak is (pl. Varsói Szerződés, KGST, fegyverkezési és ürverseny), de végül a szocializmus vereséget szenvedett és ideológiai vákuum keletkezett a térségben és a tengeren túl.

Alapító atyák, kreatív kisebbségének három nagyformátumú, kereszténydemokrata államférfit tekintünk: *Konrad Adenauer* (német), *Alcide De Gasperi* (olasz) és *Robert Schuman* (francia).⁸ Nevükhöz fűződik földrészünk egyesítésének terve. Az Európai Közösség megálmodóinak politikáját a keresztény egyház társadalmi tanításai ihlették. „Európa keresztény lesz, vagy nem lesz.” *Adenauer* híres, ma is aktuális mondása: „Egy politikus a legközelebbi választásokra gondol, egy államférfi a következő nemzedékre.”

Robert Schuman (1886–1963), Franciaország külügyminisztere 1950. május 9-én a párizsi külügyminisztérium, a *Quai d'Orsay* híres óratermében jelentette be a nemzetközi sajtónak a francia kormány kezdeményezését, olyan új politikai és gazdasági együttműködést javasolva Európa számára, amely kizárja a háborút a kontinens országai között.⁹ Nyilatkozatát ezekkel a tömör, ma már történelmi szavakkal kezdte: „A világbékét csak úgy lehet megőrizni, ha az azt fenyegető veszélyekkel arányban álló kreatív erőfeszítéseket teszünk.” Az ún. „Schuman-nyilatkozat” megállapította: „Európát nem lehet egy csapásra felépíteni, sem pusztán valamely közös szerkezet kialakításával integrálni.” Konkrét megvalósításokra, de mindenekelőtt a tényleges szolidaritás megteremtésére van szükség. A minden évben május 9-én megrendezett Európa-nap, az európai béke és egység ünnepe erre a nyilatkozatra emlékezik. Az európai parlamenti választásokat is ötévente ezen a napon tartják. A *De Gaulle és Adenauer* nevével fémjelzett Élysée Szerződés (1963) a francia–nyugatnémet barátságról, véget vetett (legalábbis egy időre) a két nép közti évszázados versengésnek.

Alcide De Gasperi (1881–1954) 1881-ben született az észak-olaszországi Trentino tartományban. Mély katolikus hite átiatta egész politikai tevékenységét. Őrá is nagy hatást tett XIII. Leó pápa „*Rerum novarum*” („Az új dolgok” / „Új ügyeink” 1891) enciklikája. Ennek tanulmányozása nyomán alakult ki az a meggyőződése, hogy az egyház szociális tanítását össze kell egyeztetni a politikai mozgalmakkal. A katolikus politikai szervezetek az egyház elvárásainak megfelelően hajtják végre társadalmi programjaikat. *Gasperi* fontos közvetítő szerepet töltött be az európai integráció kezdeti szakaszában az évszázados ellentétekkel küzdő Németország és Franciaország között. Az EU-ban, kezdetben minden szépen és jól indult. A népek békés egymás mellett élése, közös jövő építése és töretlen fejlődése a jóléti társadalmak felé. Az 1988–1992 között lezajlott politikai változások, a kétpólusú világ eltűnése gyökeres változásokat hozott Európában, Amerikában egyaránt. Társadalmi, politikai és ideológiai káoszban való lázas kiütkeresés határozta meg ebben az időben Kelet-Európa népeit. Egyrészt Nyugat-Európa új piacokat talált a volt szatellit államokban, másrészt erőfeszítéseket tett ezeknek Nyugat-Európához való felemelésére. Lassan és szisztematikusan balliberális vezetésű lett az EU, mely nemzetellenes, globalista, világkapitalizmust elősegítő diktátumok alkalmazását próbálja elérni. Most arra törekednek, hogy az egyébként kultúraidegen Európai Egyesült Államok eszméjével töltsék meg az ideológiai vákuumot. A belső hanyatlás első jele a „dekrisztianizálás” („*Európa keresztény gyökereinek elhagyása kulturális öngyilkossághoz vezet.*” [*Samuel Gregg*]), és a mesterségesen indított és pénzelt illegális népvándorlás. Európa megvédése helyett annak előzőnlését, és népessége „mesterséges átalakítását” elősegítő politikát folytatnak. Ezzel segítik elő a párhuzamos társadalmak

létrejöttét a befogadó országokban.¹⁰ Mára Nyugat-Európa és Amerika ideológiai, biológiai, nemi, nemzeti identitászavarban, pontosabban vákuumban van. Ez rendkívüli módon a belülről való összeomláshoz, öngyilkossághoz vezet.¹¹ Tudjuk, hogy a természet irtózik a légüres tértől. Ezért terjed a *transzhumanizmus*¹², miközben liberális, illiberális, demokracia, republikánus, populista, despota, ateista, teista nézetek kavarognak. Nincs érvényes szociális szerződés, etikus együttműködés vezetői és vezetettek, őslakosok, bevándorlók, menekültek között. Az eddiginél összetettebb, mégis erősebb, olykor békésnek látszó, ám alapjában igencsak agresszív több tízmilliós közel-keleti, észak-afrikai és dél-amerikai népvándorlás, a pandémia, a keresztény-humanista államigazgatási elvek tagadása, maga az elvállastalanodás, és a tudományos technikai intelligencia pszichés hatása következtében az emberiség a közeli jövőben jelentősen átalakul. Az „istentagadó, öntelt, mindent szabad kiváltságukban” a természeti, biológiai létüket „szüksönek érző” élvhajhászással, klónozással valóban átírják jövőnket?¹³ Reméljük, de teszünk is ellene, hogy a jelenlegi negatív jóslatok, hasonlóan a korábbiakhoz, szintén pontatlanok legyenek.¹⁴ A *poszt-humán* lények erőtlenekek az új-bábeli népvándorlással, a többenmü érzékiséggel (Imbtq), a férfiterhességre, biológiai nemi-átalakításra, csonkítására vállalkozó gyermekek, felnőttek (genderizmus) propagandájával szemben. Vajon a poliszok, régiók, államok biológiai nemei csak népesség-átszervezés/átalakítás útján léphetnek az új humanizmus, a fizikai és mentális egészség (apa-anyagyerekek) helyreállításának útjára? Ezek a jelenleg még nehezen megválaszolható kérdések, a multikontinentális bizonytalanságok – hál’ Istennek – ideig-óráig még akadályozzák a *poszthumanizmus* térnyerését. Ez az európai (benne az orosz) és amerikai kulturális, gazdasági és politikai világhegemonia végét és egy újabb abszolútizmusra törekvő impérium terjeszkedésének kezdetét jelentheti. Egyelőre a korábbi két pólus új hadszínteret talált Ukrajnában és a III. világháborúval fenyegetik a járványban, migrációban elfáradó népeket. Ezzel egy időben felmerül a kérdés, mi lesz a 21. század négy fennmaradó civilizációjából: a nyugati civilizációból, az iszlám társadalomból, a hindu társadalomból és a Távols-Keletből? „Toynbee két lehetőséggel érvel: mindegyik egyesülhet a nyugati civilizációval, vagy a nyugati civilizáció »univerzális államot« alakíthat ki a »bajok ideje« után, majd hanyatlik és meghal.”¹⁵

Márfi Gyula nyugalmazott érsek úr szerint: „a célok között a legfontosabbak: Európa elkereszténytelenítése a szabadkőművesek részéről. Európa kolhozosítása a nagytőke részéről, Európa iszlamizálása a muszlimok részéről”.¹⁶ Nem elcsábítják, s boldoggá teszik *Európét*, hanem – megkaparintván szabad akaratát, lelkét – öngyilkosságba kergetik.

Dr. Pungur József figyelemre méltó idézett cikkében az alábbi végkövetkeztetésre jutott:

Ma Európa léte forog kockán. Európai kézben való megtartásához legalább három dolog kell:

- 1) Új, föderális Európáért küzdő vezetés.
- 2) Megújított, modern, összefogó kereszténység.
- 3) Bevándorlók hazaküldése repülőjeggyel, és életük újrakezdéséhez, pénzzel.

Ezeket a pontokat napjainkban részben átszerkesztik a „testvérháborúval álcázott” korábbi két pólus (US & RUS) burkolt és egyre durvább ütközetei.

A kreatív kisebbségekre nagy felelősség hárul: felismerni a zűrzavarban a rendet, elemezni, javítani, alkotni, és alkalmazni az új-homeosztázishoz vezető legitimációkat. Nincs szükségünk alakoskodó, önjelölt, narcisztikus kisebbségben szenvedő, „hatalom és pénzéhes politikusokra”, hanem olyan államférfiakra, -nőkre, akik szeretik Európát, és önzetlenül hoznak áldozatokat a régió, a nemzet, a haza előbbre jutásáért, de nem azért, hogy az embereknek több szórakozása, narkózison vett boldogsága, élvezete legyen, hanem azért, hogy minél nagyobb számban eljussanak az igazság, a szabadság és az együttműködés felismerésére.

Mitológiai nagyszonyunk, *Európe* keresztény kontinensének védelmében „*messze látásra*” van szükség, mert így hűen megőrzi nevében a sorsát. Felkészülten várja az újabb megaláztatásokat, lelke, szabad akarata erejében és a kreatív kisebbségek támogatásában bízva elhárítja a piti-Zeusz-epigonok újabb támadását, a transzhumanizmus, a poszthumanizmus, presztízsharcok terjesztését, térnyerését. Az európai jövő kulcsa a gyökerekhez való visszatérésben – a szuverén európai államok közössége – jelölhető meg. Mindenekelőtt szükség lenne egy összeurópai társadalmi szerződés tartalmának megfogalmazására: a kelet-közép-nyugat-európai, benne: a balkáni, az orosz, a bizánci, a latin és protestáns keresztény kultúrák, demokráciák helyének előítélet-mentes meghatározására.

JEGYZETEK

- 1 Európa fogalma. doc.player, Simon Zsolt, ELTE, 2014.
- 2 Dr. Pungur József: *Kié lesz Európa?* Edmonton, Magyar Krónika, 2016.
- 3 A fogalom Arnold Toynbee-től származik (1889–1975), aki a történelemről írt nagy munkájában a civilizációk életéről szólva azt írta, hogy a civilizációk sokkal inkább belső hanyatlás miatt omlanak össze, semmint külső támadás következtében. Azaz nem meggyilkolják őket, hanem öngyilkosok lesznek. A „kreatív kisebbségek” azonban – mint Toynbee írja – proaktívan reagálnak a civilizációs krízisre, aminek következtében az adott civilizáció tovább nőhet. Ilyen proaktív reakció volt az egyház válasza a Római Birodalom ötödik századi összeomlására. Az egyház ebben a krízisben azon igyekezett sikerrel, hogy megőrizze Róma, Athén és Jeruzsálem bölcsességét és törvényeit. A nyugati civilizáció nem csupán megmenekült, de gazdagodott is – véli Toynbee.
- 4 Dr. Pungur: i. m.
- 5 A karlócai békeszerződést az Oszmán Birodalom, valamint a Habsburg Monarchiát, a lengyel-litván államot, a Velencei Köztársaságot és Oroszországot is magában foglaló Szent Liga kötötte. Az oszmánok átengedték az osztrákoknak Magyarországot nagy részét, Erdélyt és Szlavóniát. A Temesköz török kézben maradt. A Magyar Királyság állami szuverenitása nem nyert megfogalmazást, a Habsburg–török megállapodás szerint a Fejedelemség, mint önálló állam nem létezett.
- 6 Az őshitű sámnak átka szerint: a magyarok közt legyen széthúzás, ellenségeskedés, irigység nemzetársuk sikere láttán...
- 7 Dr. Pungur: i. m.
- 8 Dr. Pungur: i. m.
- 9 Németország (NSZK–NDK) egyesítése (1990), a Szovjetunió megszűnése (1991), Csehszlovákia békés kettéosztása (1993) mellett a véres délszláv (1991–2001), és koszovói háború (1998) Kis-Szerbia, Moldávia létrejötte és a most dúló orosz–ukrán testvérháború, valamint a nagymértékű migráció rációfolt a Schuman-nyilatkozatra, de talán még van remény további, békés kulturális határkiigazításokra, autonómiákra is.
- 10 Dr. Pungur: i. m.
- 11 Max Dublin: *Futurehype: The Tyranny of Prophecy*. University of Cambridge, 1992.
- 12 A transzhumanizmus a tudomány és technikának az ember szellemi és fizikai képességeinek fejlesztésére való felhasználását támogató nemzetközi intellektuális és kulturális mozgalom, amely szükségtelennek és nemkívánatosnak tartja az „emberi állapot” egyes jellemzőit, mint például a betegségeket, a fogyatékosságot, az öregedést és a (nem önkéntes) halált. Gondolkodóik azt jósolják, hogy az emberiség idővel jelentősen átalakul, annyira más, és több lesz, hogy egy más néven (poszt-humán) kell majd nevezniük.
- 13 Max Dublin szociológus 1992-ben megjelent, „Jövöreklám: A prófécia egyeduralma” (*Futurehype: The Tyranny of Prophecy*) című könyvében több olyan műltbéli jóslatra mutat rá, amelyek nem váltak valóra, és amellet érvel, hogy a jelenlegi jóslatok is hasonlóan pontatlanok lesznek.
- 14 Arnold J. Toynbee: *A Study of History* (Vol I–XII. University of Oxford, 1934–1961), pl. a VII. kötetben: „Egyetemes államok, egyetemes egyházak” (*Universal States; Universal Churches*, Oxford University Press, 1954).
- 15 Toynbee: i. m.
- 16 Márfi Gyula: Gondolatok 2021 karácsonya előtt. Füssy Angéla interjúja a Pesti Srácokban, 2021. dec. 25.